

Arrest

nr. 138 284 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 13 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Amerikaanse nationaliteit te hebben, en kwam op een niet nader bepaalde datum het Rijk binnen.

Op 13 oktober 2014 werd verzoeker betrapt bij een winkeldiefstal door de politie van Sint-Niklaas, waarvan een proces-verbaal werd opgesteld.

Op 13 oktober 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 13 oktober 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker met een duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Dit is thans de bestreden beslissing , waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

x1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

Gezien betrokkene geen officieel adres heeft in België bestaat het risico op onderduiken. Daarbij werd betrokkene aangetroffen door de politie van ... Sint Niklaas voor winkeldiefstal, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

Op 23 oktober 2014 werd verzoeker gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In zijn eerste middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht dit eerste middel toe als volgt:

“II.1.1 Verwerende partij motiveert de thans bestreden beslissing als volgt:

“Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft bestaat het risico op onderduiken. Daarbij werd betrokkene aangetroffen door de politie van Sint-Niklaas voor winkeldiefstal, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

II.1.2. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij door de politie van Sint-Niklaas aangetroffen werd voor winkeldiefstal.

Verzoekende partij vraagt zich af of er een PV werd opgesteld in hoofde van verzoekende partij en of deze zich wel in het administratief dossier van verzoekende partij bevindt?

Indien verwerende partij in gebreke blijft de nodige stukken over te maken, die essentieel zijn voor verzoekende partij om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren. Kan uw Raad de bestreden beslissing – in het kader van de legaliteitscontrole – dus evenmin controleren op basis van de stukken van het administratief dossier.

Het is immers voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over stukken te beschikken waaruit zou blijken dat zij wel degelijk een winkeldiefstal zou ondergaan hebben. Het is namelijk het “kroonstuk” waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Verzoekende partij stelt zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat - indien het PV inderdaad niet in het administratief dossier zit - een PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen, mocht de correspondentie zich evenmin in het aan de Raad toegestuurde dossier bevinden. In dit geval vraagt verzoekende partij aan uw Raad om toepassing te maken van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet.

Mocht dit echter wel het geval zijn, dan zal verzoekende partij de Raad ter zitting verzoeken de zaak te willen uitstellen zodat zij er kennis van zou kunnen nemen en desgevallend haar opmerkingen kan laten geworden.

II.1.3. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt dat indien het proces-verbaal waarop verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd zich niet in het administratief dossier bevindt, de Raad deze beslissing niet kan controleren op basis van de stukken van het administratief dossier. Verzoeker stelt dat het in dat geval, zonder over de stukken te beschikken waaruit zou blijken dat hij wel degelijk een winkeldiefstal zou gepleegd hebben, voor hem onmogelijk is de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan. Verzoeker beweert dan ook noodgedwongen het standpunt in te nemen dat nooit een PV is opgesteld, en verzoekt de Raad toepassing te maken van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet. Eveneens meent hij dat de Raad niet zou kunnen overgaan tot zijn wettigheidstoets.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat zich in het dossier een document bevindt getiteld "Administratief verslag: openbare orde", opgemaakt op 13 oktober 2014 door de federale politie van politiezone Sint-Niklaas, dat de PV-nummers DE.55.L4.016101/2014 en DE.12.L4.016100/2014 vermeldt. In dit verslag wordt vermeld dat verzoeker werd aangetroffen naar aanleiding van een winkeldiefstal (heterdaad). Het feit dat voormeld proces-verbaal zelf niet in het administratief dossier werd opgenomen, leidt niet tot de conclusie dat dient te worden aangenomen dat dit proces-verbaal niet zou bestaan en dat de vaststelling dat verzoeker werd aangetroffen naar aanleiding van een politionele interventie inzake een winkeldiefstal niet correct zou zijn. Het bestaan van voormeld proces-verbaal, waarvan het nummer bekend is, wordt door de politiediensten die het opstelden immers bevestigd. De Raad merkt tevens op dat artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de door verzoeker vermelde feiten, tenzij deze kennelijk onjuist zijn, als bewezen dienen te worden geacht indien verweerder nalaat het administratief tijdig neer te leggen. In voorliggende zaak werd het administratief dossier met daarin het administratief verslag van de politie van Sint-Niklaas evenwel tijdig neergelegd, zodat er geen reden bestaat om toepassing te maken van deze wetsbepaling. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker zelf niet aangeeft dat hij in andere omstandigheden werd aangetroffen dan deze die zijn vermeld in voormeld politieverslag, zodat hij bezwaarlijk kan verwachten dat de Raad andere feitelijke vaststellingen dan deze die in het administratief dossier zijn opgenomen als bewezen zou beschouwen. Verzoeker beperkt zijn betoog tot de vraag of het proces-verbaal van de politie van Sint-Niklaas zich al dan niet in het administratief dossier bevindt. Tevens moet worden geduïd dat het gegeven dat de PV's met nr. DE.55.L4.016101/2014 en nr. DE.12.L4.016100/2014 niet in het administratief dossier zijn opgenomen niet een gevolg is van een nalatigheid of het onzorgvuldig optreden van verweerder. De Raad merkt immers op dat de politiediensten aan verweerder geen afschrift van de processen-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen omwille van het geheim van het opsporingsonderzoek en hem slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Verzoeker toont evenmin aan dat hij zelf niet de mogelijkheid had om de procureur des Konings te verzoeken kennis te mogen nemen van de processen-verbaal die werden opgesteld omtrent de feiten die op 13 oktober 2014 werden vastgesteld door de politie te Sint-Niklaas. Ten overvloede heeft de Raad ook op zitting vastgesteld dat verzoeker niet meer terug gekomen is op de vraag tot uitstel. Om al het voorgaande is er dan ook geen reden om de behandeling van voorliggend beroep uit te stellen..

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de feiten waarop verweerder zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing, namelijk de winkeldiefstal die door verzoeker werd gepleegd,

wel degelijk steun vinden in het administratief dossier. De Raad meent op grond van het voormeld administratief verslag wel zijn wettigheidstoets te kunnen doorvoeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2 In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker licht dit tweede middel toe als volgt:

“II.2.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

II.2.2. Vooreerst stelt artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dus dat telkens rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu kan verzoekende partij uit de motivering van de beslissing geenszins afleiden dat er met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden. Het betreft in hoofdzaak immers een standaardmotivering.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van drie jaar op te leggen) schragen.

II.2.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1 dat het inreisverbod maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een maximaal inreisverbod oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een maximaal inreisverbod wordt opgelegd.

II.2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting ‘krachtens’ dewelke “automatisch” een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd. De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat ‘vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan’. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor maximumtermijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 2 of 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij “door de Wet gebonden zijn” en in het kader van zo’n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren tussen de 0 en 3 jaar. Voor de thematiek van het inreisverbod, a fortiori als de vreemdeling nog familie heeft in België, quod in casu, is dit een ingrijpende en reusachtige marge.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een maximumtermijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de maximumtermijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

[...]

II.1.5. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 36 maanden, dient zij te motiveren waarom zij net voor de maximale wettelijke termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012. [...] Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.2.6. Ten overvloede wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr.113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij – op grond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 – terecht stelt:

“De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning)

In casu werd een schending van de formele motiveringsverplichting door Uw Raad aangenomen.

II.2.7. Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en

procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

“Artikel 11 – Inreisverbod

(...)”

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)”

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.2.8. Bovendien wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 225 871 van de Raad van State dd. 18 december 2013. In dit arrest verwierp de Raad van State een middel van verwerende partij tegen het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012 (zie ook II.1.5.), waarbij verwerende partij van oordeel was dat zij niet nader moest motiveren waarom zij voor de maximumtermijn koos (stuk 3). De beoordeling van dit middel door de Raad van State is uiterst verhelderend:

“Anders dan de verzoekende partij in hoofddorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole kwam het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of de verzoekende partij te dezen bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht van het voorgaande vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van de thans in het middel aangehaalde bepalingen te oordelen dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van verweerder en dat het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verweerder en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is, gezien de verstrekende gevolgen van het inreisverbod. Op zijn beurt komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf die marginale toetsing in de plaats van de annulatierechter over te doen. Het tweede middel is ongegrond.”

De Raad van State stelt dat de duur van het inreisverbod ten alle tijde afdoende gemotiveerd dient te worden en dus niet alleen als er wordt afgeweken van de maximumtermijn zoals verwerende partij in casu wellicht zal voorhouden.

II.2.9. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.”

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoeker stelt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet slechts in de mogelijkheid voorziet voor verweerder om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief en ten allen tijde te doen. Door louter te verwijzen naar deze mogelijkheid verduidelijkt verweerder volgens verzoeker dan ook geenszins waarom hij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Zoals verzoeker aanstipt, vormt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld), en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De Raad merkt op dat *in casu* de bestreden beslissing aangeeft dat zij gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 13 oktober 2014, waarin blijkens het administratief dossier aan verzoeker het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten zonder termijn (bijlage 13septies).

Als reden van voor het opleggen van het inreisverbod zelf vermeldt de bestreden beslissing vervolgens het volgende:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

x1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

Hieruit blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op verweerder de verplichting rustte om, samen met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn, aan verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Het onderdeel van het middel waar verzoeker stelt dat verweerder geenszins verduidelijkt waarom een inreisverbod werd opgelegd, is ongegrond.

Wat de duur van het opgelegde inreisverbod betreft, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt omdat ze een standaardmotivering bevat waaruit geenszins blijkt dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoeker. Verzoeker stelt dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd *“omdat [voor] ‘vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan’”,* maar dat geenszins wordt verduidelijkt waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn van drie jaar. Hij merkt op dat de discretionaire bevoegdheid

inzake de duur van het inreisverbod echt ruim is en dat verweerder kan variëren tussen de nul en de drie jaar, zodat de motiveringsplicht streng moet worden opgevat. Hij vervolgt dat verweerder de evenredigheidstoets moet doorvoeren bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Dit moet volgens hem gebeuren aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval en de duur van het inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan. Verzoeker verwijst hieromtrent naar een arrest van de Raad met nr. 92 111 van 27 november 2012.

Verder verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad van State (RvS 18 december 2013, nr. 225.871) en citeert hij een passage uit het arrest waarin de Raad van State stelt dat het de Raad toekomt als annulatierechter te onderzoeken of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van het inreisverbod [voor de maximumduur van drie jaar] niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De Raad vermocht te oordelen dat noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van de betrokkene en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk was gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod. Verzoeker concludeert dat de duur van het inreisverbod volgens de Raad van State afdoende moet gemotiveerd worden en niet enkel als er afgeweken wordt van de maximumtermijn. Ook *in casu* is volgens verzoeker het inreisverbod niet op draagkrachtige wijze is gemotiveerd.

In casu vermeldt de bestreden beslissing als motivering voor de duur van drie jaar echter het volgende:

“Gezien betrokkene geen officieel adres heeft in België bestaat het risico op onderduiken. Daarbij werd betrokkene aangetroffen door de politie van ... Sint Niklaas voor winkeldiefstal, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

Hieruit blijkt dat er wel degelijk gemotiveerd is omtrent de duur van het inreisverbod. Het kernbetoog van verzoeker bestaat erin herhaaldelijk te stellen dat geenszins zou verduidelijkt worden waarom gekozen wordt voor de maximumduur. Dit is kennelijk onjuist. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vormt deze motivering allerm minst een standaardmotivering. Door te motiveren dat het inreisverbod drie jaar bedraagt aangezien verzoeker betrokken was bij een winkeldiefstal, heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met de *in casu* specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoekers verwijzing naar arrest nr. 92 111 van de Raad van 27 november 2012 kan deze vaststelling niet wijzigen. In dit arrest werd een schending van de materiële motiveringsplicht aangenomen omdat verweerder een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd zonder dat uit het administratief dossier of uit de bestreden beslissing bleek dat rekening was gehouden met het feit dat verzoeker bij zijn neven logeerde en in België was om een huwelijk bij te wonen, hoewel deze aanwezigheid van familie uit het administratief dossier bleek. In voorliggende zaak echter blijkt uit het administratief dossier noch dat verzoeker familie heeft in België, noch enig ander element waarvan verweerder nagelaten zou hebben het in de beoordeling te betrekken bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod. Integendeel, uit het verhoor van verzoeker uitgevoerd door de politie, opgenomen in het “administratief verslag: openbare orde”, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker beweert in België geen familie te hebben en ook geen werk. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift beweert wel familie te hebben in België, beperkt hij zich tot een loutere bewering, strijdig met de gegevens van het administratief dossier en maakt hij dit allerm minst aannemelijk.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar arrest nr. 113 396 van de Raad van 6 november 2013, waar de Raad op grond van vergelijkbare overwegingen als in voormeld arrest een schending van de formele motiveringsplicht vaststelde. In dat arrest beperkte de motivering van het inreisverbod zich immers tot de loutere vaststelling dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet was opgevolgd. Zoals hierboven al besproken heeft verweerder in de thans voorliggende zaak echter wel degelijk de relevante elementen eigen aan het dossier in zijn beoordeling betrokken.

Ook verzoekers verwijzing naar arrest nr. 225.871 van 18 december 2013 van de Raad van State kan niet overtuigen, aangezien in tegenstelling tot in die zaak verweerder *in casu*, door te verwijzen naar de winkeldiefstal die door verzoeker werd gepleegd, wel nader heeft gemotiveerd waarom bij het opleggen van het inreisverbod voor de maximumtermijn werd gekozen.

De Raad meent dus dat in de bestreden beslissing omtrent alle aspecten van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet op draagkrachtige wijze is gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

In dit tweede middel ontwikkelt verweerder de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht amper, minstens valt zijn betoog samen met de uiteenzetting rond de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zodanig dat de Raad niet tot een andersluidende conclusie kan komen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES